

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

som muligt, og kun for saa vidt det ikke kan klare det, maa Staten træde til som den sidste, netop derfor har jeg foreslaaet disse Bestemmelser.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Thisted Knudsen) beklagede, at de Regler, man vilde fastsætte for Udnyttelsen af Brunkulslejerne, ikke er indsat i Loven. Ja, det kunde man maaske godt gøre, men jeg er dog noget betænkelig ved at faa Bestemmelserne indsat i Loven. Man maa huske paa, at disse Regler er noget nyt; noget, der skal bygges op. Indsætter man Bestemmelserne i Loven og det gennem Erfaringen viser sig, at de maa ændres, er det ikke saa let, som hvis man gennemfører det i Administrationen. Det skal jo gennemføres ved et Samarbejde mellem Brændselsudvalget, der gerne skulde have en alsidig Sammensætning, og Ministeriet, og jeg tror ikke, man behøver at nære nogen Betænkelighed eller Tvivl om, at disse Regler ikke skal blive fastsat under Hensyn til Samfundets, Forbrugernes og Producenternes Interesser. Da jeg helst vil have, at det skal være saa praktisk som muligt, mener jeg, det er rigtigst at indsætte Bestemmelserne i Bekendtgørelserne og ikke i Loven. Det er Aarsagen til, at jeg har taget den Stilling.

Det ærede Medlem spurgte mig dernæst, om de Lejer, som nu er i Drift, berøres af Loven. Saa længe Loven ikke er traadt i Kraft, kan man udnytte Lejerne, som man vil, men efter at Loven er traadt i Kraft, maa Lejerne naturligvis være underkastet de samme Regler. Man kan ikke have, at Lejer, der nu er i Drift, f. Eks. ved Troldhede og Skern, efter at Loven er traadt i Kraft, skal kunne sælge Brunkul til København, hvis man mener, det er helt uforvarsligt at sende Brunkullene saa langt bort. Det er netop en af de Regler, som alle er enige om man bør have gennemført. Reglerne maa gælde for alle, det kan ikke være saadan, at nogen er udenfor. Det er min Hensigt, at Reglerne skal udarbejdes nu, inden Loven træder i Kraft; den kan paa Grund af Ekspropriationsbestemmelsen ikke træde i Kraft før 14 Dage efter Vedtagelsen i Rigsdagen. Reglerne skal saa forelægges dem, der kan have Ønske om at faa Dispensation. Derved behøver der ikke at komme noget Brud i Driften, men man er nødt til at have Lighed for Loven: den maa omfatte Lejer, der er i Gang, og Lejer, der bliver taget i Brug senere. Bestemmelserne skal altsaa ikke standse Arbejdet, tværtimod, de skal kun sikre en rationel Udnyttelse af Lejerne og en fornuftig For-

deling af de Varer, der her er Tale om, og som jo ikke taaler ret megen Transport.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. S. Foget) henstillede til mig, om det ikke var rigtigst at foretage en større Hugst i Statsskovene. Noget saadant er paabudt, og det er ikke sket tilfældigt, men efter en Forhandling mellem Direktøren for Statsskovvæsenet og Skovriderne, naturligvis efter at Direktøren har forhandlet med Ministeriet. Det er paabudt, at der skal hugges 25 pCt. mere i indeværende Aar end normalt. Det er ikke saa ringe en Forøgelse af Hugsten; man maa erindre, at 25 pCt. større Hugst selvfølgelig giver over 25 pCt. mere Brænde. Dernæst er det henstillet til de private Skovejere at foretage en lignende ekstra Hugst. Jeg vil tro, at man skal nøjes med det i Aar. Skovene kan meget let lide ved en for stærk Hugst, hvorimod Brunkulslejer og Tørvemoser ikke ved en forsvarlig Drift tager Skade af, at man forcere Brydningen af Kul og Gravningen af Tørv.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at naar man nu vil forcere Tørveproduktionen, hvad jeg forstod det ærede Medlem mente man skulde, vilde han fremhæve to Ting. Det første var, at der maatte betales en Pris, der giver Producenterne Interesse i at sætte Gang i det. Derom er jeg ganske enig med det ærede Medlem; Priserne maa naturligvis være saa høje, at det giver Mulighed for at tage fat paa Driften. Det andet var, om de paagældende private, som gerne vil udnytte Tørvemoserne, ogsaa har Raad til det, og det ærede Medlem foreslog, at Staten skulde stille større Maskiner til Raadighed for Landmændene. Det, der er Hensigten med Finanslovbevillingen, det, der er Brændselsnævnets Opfattelse — og jeg er tilbøjelig til at mene, den er rigtig —, ligger knapt paa den Linie, det ærede Medlem her antydede, men gaar ud paa, at man giver Laan til dem, der vil udnytte Moserne, og saa anskaffer de selv Maskinerne. Jeg kan ikke tro andet, end at man faar en rigtigere og mere økonomisk Udnyttelse af Maskiner o. s. v., naar det er de paagældendes egne, i Stedet for at Staten udlejer Maskiner. Jeg tror, at det første er det rigtigste, men det afgørende maa være, at Støtten er saadan, at der kommer Gang i det. Der er, kan jeg godt tilføje, kommet mange Henvendelser angaaende Laan til Anskaffelse af Maskiner eller anden Støtte i den Retning, og det er mit Indtryk, at der ude omkring, baade hos Landmændene og andre, som kan skaffe sig Tørvejord, er stor Interesse for at gaa i Gang med det